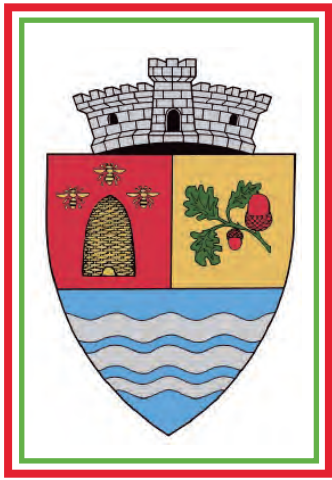

Cartea de vizită a comunității locale

Bună ziua, Bucovăț!

Un ziar pe placul dumneavoastră

• Iunie 2019 • nr. 26 • Anul III •

Ascute mintea,
nu sabia!

Mesajul primarului, dreptul la adevăr

Bunul gospodar se cunoaște după cum arată spațiul verde din fața casei!

Ploile din ultima vreme au favorizat, cum era de așteptat, creșterea vegetației în ritm alert. Am cutreierat comuna și am văzut cam aceleași case lăsate în paragină, acoperite, pur și simplu, de bălării și arbuști ce se ridică până spre streșină. Înțeleg că proprietarii sunt plecați, dar am convenit să vină, din când în când, să vadă ce se mai întâmplă cu gospodăria lor, să n-o lase în paragină. Trăim într-o comunitate, nu putem fi indiferenți la ceea ce face fiecare cu casa lui. Imaginea dezolantă a unei case părăsite, indiferent sub ce motiv, aduce atingere imaginii comunei, iar asta nu e puțin lucru. De altfel, Consiliul Local a luat hotărârea de a se sancționa cei care lasă casa, curtea, grădina și spațiul verde de la stradă, inclusiv cel situat în prelungirea grădinii, dacă aveți casa la colțul străzii.

Este vorba de bun simț, înainte de orice alte aprecieri, jus-

tificări, lamentări etc. Imaginea casei ajunse în stadiu de părăsire/degradare se răsfrânge, fără doar și poate, asupra comunității înseși. Mă gândeam că un semnal, maximum două, de genul acesta ar fi fost suficiente pentru omul de condiție onorabilă să înțeleagă – ceea ce înțeleg și până și copiii de școală primară, poate chiar și cei de grădiniță.

Tiberiu JIVAN,
Primarul dvs.

Continuare în pag. 2

Om, așa cum îl recomandă faptele sale

Datorăm pacientului, semenul nostru, cel mai profund respect

Medicul Iulius Jugănar, om de o frumusețe morală fără cusur, îmi oferă două ore din prea plinul său de cumsecădenie și bunătate, drept pentru care mi-am împlinit dorința de a-l cunoaște de-a fir a păr. I-am adresat un mănunchi de întrebări, din ale cărui răspunsuri aș putea scrie o poveste de viață plină de conținut, curată, tihnită și limpede. Omul acesta, ce pare să nu fi trecut de prea multă vreme pragul majoratului, mă privește blând și mă îndeamnă să purcedem la dialog.

A făcut cunoștință cu Timișoara la vârsta de nici patru ani, pe când mama sa parcurgea etapa secundariatului, într-ale pediatriei. Îl lua cu ea peste tot: în amfiteatru, la Facultatea de Medicină, la Spitalul de Pediatrie „Louis Turcanu”, trăgându-l după ea prin tramvaie, autobuze, mergând pe jos de multe ori, părădu-i-se că ajung mai repede astfel în garsoniera lor de pe strada Negoiu, în apropiere de stadion.

Îl păcălea câteodată să stea singur acasă, până vine

ea de la spital, de teamă că nu va rezista să fie cuminte vreme de opt ceasuri, cât dura programul ei de muncă. Altfel, cu siguranță, se va împleti printre picioarele medicilor și ale asistentelor, deh, curios să cunoască multe în timp scurt,

ca orice copil pus pe fapte mari încă de la vârsta când abia învățase să vorbească. Întreba despre orice pe oricine, și numai de dăscălit copilul acesta năzdrăvan nu aveau timp oamenii în halate albe.

Constantin JICHITA

Continuare în pag. 2

Îngerii închisorilor

Hangiul

Afară-i vânt și-i gol ulciorul.
- Hangiu smintit, dă fuga iar!
Vreau vin ca zarea, și ca dorul,
Și cum e jalea de amar.

El însă-mi toarnă în neștire
Un vin adânc, cu umbre lungi.
- Be! Dulce-i ca o amintire
Pe care-o chemi când o alungi.

Ulcioru-i gol și-afară vântul.
- Hangiu smintit, dă fuga iar!
Vreau vin ca bezna, ca mormântul,
Și cum e moartea de amar.

Hangiul însă-mi pune-n față
Un vin însângerat de vremi.
- Be! Este dulce ca o viață
Pe care-o ierți când o blestemi.

Radu GYR

CENTENARUL și noi

România văzută prin vot

S-ar prea putea ca după evenimentele electorale și nu numai, petrecute în ziua de duminică, 26 mai 2019, partidul născut prin viclenie, cu ajutorul „doctorului” Iliescu, din sucom-

batul partid comunist, să treacă în planul secund al politicii românești. Din făclie să devină doar o lumânare. Adică să nu mai dicteze în ceea ce privește mersul țării și destinul locuitorilor ei.

Acest partid cu crezământ mare, mai cu seamă în mediul rural, format aproape exclusiv prin „relații și cumetrii”, a impus un regim cenușiu, bazat mai mult pe stagnare decât pe progres, un „capitalism” ciuntit de principalele sale caracteristici... dinamism economic, multiple investiții, dezvoltare armonioasă a tuturor sectoarelor de activitate, reforme clare în justiție, învățământ, sănătate, transparență în

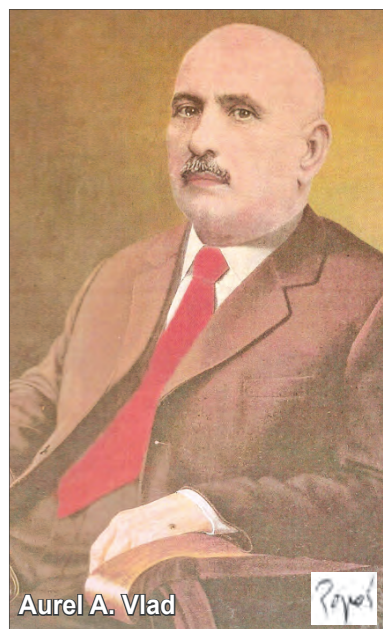
actele decizionale, competență profesională, concurență loială, eliminarea pe cât posibil a incompetenței și corupției.

Mai mult decât atât, „formațiunea” de care vorbim, în „etapa sa, Dragnea”, se îndrepta spre un soi de dictatură, manifestându-se și tendințe de a rupe România de Uniunea Europeană. După ce stătusem aproape 50 de ani sub mână Rusiei și ulterior a unor tirani autohtoni naționaliști, întunecați la minte, înconjurați și susținuți de batalioane de felurite lichele, acum asta ar mai fi lipsit, să ne afundăm definitiv în regimul abuzurilor, al lipsei de perspectivă prin instaurarea de durată la conducere a marelui Dragnea.

Mircea PORA

Continuare în pag. 3

Ctitorii Marii Uniri, în viziunea lui POPA'S

Aurel A. Vlad

Nicolae Iorga

Punctul pe i

Nu sunt ce par a fi –
Nu sunt
Nimic din ce-aș fi vrut să fiu!...
Dar fiindcă m-am născut fără să știu,

Sau prea curând,
Sau poate prea târziu...
M-am resemnat, ca orice bun creștin,
Și n-am rămas decât... Cel care sunt!...

Ion MINULESCU

Cu degetul pe rană. Viața cetății ne privește pe toți

Despre aroganță

Moto: *Nu te da mai mare decât ești, pentru că vei fi obligat, mai devreme sau mai târziu, să plătești diferența!*

Cum să nu ne înduioșăm când auzim cât au fost ei de oropsiți, sărmanii? Când aflăm câtă angoasă, cât scrâșnet și câte complexe au strâns? Când ne spun ei, acum, cum Daddy nu-i lăsa să se exprime și le dădea peste nas, cum le vorbea pe sub mustață, cum era el peltic, cum mai și sâsâia ca găscanul prin strungăreața

aia a lui, naiba îl înțelegea, cum făcea el mișto de ei, cum se uita la ei ca la rahați, bine, le mai dădea, acolo, o brumă de bănuți, un mărunțiș, un chelcăsoz, nu mulți, cât să nu-ți poți și tu permite nici măcar o vilă P+3 pe an, și-un merțan din asta mai fashion, și-o Bora-Bora, ceva, că sunt și ei diti miniștrii și parlamentarii pesediști, nu glugi de coceni, dă-o-ncolo de viață! Păi, ușor le-o fi fost?

Au fost nevoiți să suporte insulte, imbrânceli, puneri la punct, uneori în public, de față cu toată lumea, chiar și la televizor.

C. JURJA

Continuare în pag. 2

La țintă

Vei învăța pe cheltuiala ta că de-a lungul vieții vei întâlni mai multe măști decât chipuri.

Luigi Pirandello

Gospodarul...

☞ Urmare din pag. 1

De aceea, vă rog, dragi conetățeni, să nu fiți nepăsători la asemenea atitudini ofensatoare, de-a dreptul, pentru că viața comunității ne privește pe toți. De îndată ce-i vedeți pe îndărătnici, să le amintiți de această îndatorire cetățenească și chiar să le faceți semnul convenit obrazului cu tendință de îngroșare.

În fond, asemenea specimene trebuie scoase din rândul oamenilor așezați, cu o conduită civilizată, întrucât atitudinea lor față de noi toți este una sfidătoare. Nu are nicio relevanță văică-reala lor, de ce n-au mai dat pe acasă și nu și-au întreținut spațiul verde, fațada.

Există soluții și pentru asemenea situații, doar bună cuvință să fie. Știi că pleci pentru o perioadă mai lungă, dar te gândești ce lași în urma ta. Vorbești cu un vecin, o rubedenie, un prieten să-ți întrețină el casa, spațiul verde, curtea etc. La o adică, putem face noi, administrația locală, munca de întreținere a spațiului verde; contra cost, desigur. Nu ne puneți în situația, deloc plăcută, să umblăm cu chitanțierul prin comună și să dăm amenzi, așa cum prevede hotărârea Consiliului Local, precum și legislația în vigoare.

Să fiți cu băgare de seamă că s-a declanșat o campanie națională de combatere a ambroziei, o buruiană periculoasă, prin efectele alergice pe care le are, în special la copii, la persoanele cu imunitate slăbită, la bătrâni bolnavi cronici etc. Și să nu vă așteptați că vor veni echipe

„specializate” pentru a vă face curat în stadă, în grădină ori pe loturile dvs. din câmp. Este îndatorirea fiecăruia de a stârpi această buruiană care pune în pericol nu doar sănătatea celui cu terenul asaltat de ambrozii, ci și a comunității întregi. Este perioada înfloritului și îndată produce semințe, pe care, apoi, vântul le poartă peste tot.

Vă aduc la cunoștință că există o lege a ambroziei, care prevede amenzi foarte mari, mergându-se până la câteva zeci de mii de lei, dacă se ignoră această îndatorire vizând preîntâmpinarea îmbolnăvirii unor mari categorii de populație. Cel mai bine este să fie smulsă din rădăcină. În cazul în care există suprafețe mari contaminate, prin tăieri succesive, se împiedică înmulțirea ei.

Vă previn că noi, administrația locală, nu putem interveni în a vă scăpa de amenzi ce vă pot „ușura” zdravăn bugetul familiei. E de dorit să luați măsurile despre care tocmai v-am adus la cunoștință, spre a evita asemenea sancțiuni pe care, repet, nu le dăm noi și nici nu putem interveni pentru anularea lor. Cu atât mai multă atenție să aibă și cei care lucrează suprafețe mari de teren, întrucât, în cazul lor, amenziile sunt de câteva ori mai mari decât la persoanele fizice.

De la atâtea ploi, au apărut țântării, și ei fiind purtători de boli. Vom face dezinsecție, doar că traversăm iarăși o perioadă ploioasă, iar dacă azi stropim și peste o zi sau două plouă, practic nu obținem efectul dorit; ba mai mult, aruncăm pe fereastră o grămadă de bani din bugetul local, adică din banii noștri, ai tuturor.

prin cap mai-marelui pesedist? I-a dat speranță că va fi vârful lor de lance la alegerile prezidențiale. Șșșș! Mucles! Mai vede el până atunci... Uite-așa se sting conflictele, în fașă, nu lași să ajungă pâlălaia mare.

Acum, că a ajuns lângă colegul lui de suferință, măzărliche malgașul, s-au cam stins pornirile lor atavice de mărire întru cele ale guvernării programatic-catastrofice.

Ei, dar ce vorbim noi doar de cei de la vârful piramidei dezastrelor naționale? Avem și noi falii noștri, supărăcioși nevoie-mare că prea își bagă coada presa și îi defăimează, auzi obrăznicie. Or fi și ăștia, de la ziarul local, în cărdășie cu administrația. Despre ei să scrie, că nu fac, nu dreg...

Încet, pâș-pâș, societatea se schimbă, nimic nu durează la infinit; istoria îi scoate pe fripturiști din scenă pe ușa din dos, după cum merită. Aroganța ascunde incompetență, iar incompetența se plătește din bani publici. Cel care strigă mai tare se bagă în seamă, ascunde ceea ce îi lipsește cel mai mult: capacitatea de a decide corect. Se victimizează, strigă cât îl ține gura, că, vezi doamne, este batjocorit. Voi, cei care vă credeți mai mult decât sunteți, să știți că vine scadența: veți plăti, cu vârf și îndesat, diferența!

Bieții de ei, cum să nu-i iertăm când îi vedem acum așa mielușei și așa de spășiiți? Mai ales doamna Veorica, uite ce răvășită (dar ceva mai coerentă) e! ...Îmi vine să plâng de impresionat ce sunt!

Datorăm pacientului...

☞ Urmare din pag. 1

- Când era de gardă, mă lua cu ea și mă culca într-unul din pătuțurile cu grilaj pe care le-am revăzut, apoi, la vremea studenției și pe când eram la rezidențiat.

Îi promitea, uneori, că dacă va sta liniștit (!) până ce vine ea de la serviciu, îi va aduce, drept răsplătă, delicioasa plăcintă cu dovleac. Dar nu de fiecare dată găsea pe la patiserii plăcinta preferată; nu se potrivea să-i promită și să nu se țină de cuvânt. Iarăși porneau în periplu prin oraș, cu jucăriile la purtător, colindând parcurile, cofetăriile, papetăriile (...).

Îmi spune: - Îmi amintesc o întâmplare ce părea a se fi petrecut nu prea demult, comprimând timpul, cum altfel decât imaginativ?, firește. Eram cu părinții și cu fratele meu mai mare în Parcul Copiilor. La un moment dat, un milițian a confiscat unui țigan o mulțime de baloane pe

Niciodată nu se grăbea să scrie înainte de a se fi documentat cu privire la stadiul maladiei, bolile asociate ș.a.m.d. Prezențările de caz erau preferatele lui. Căuta pe internet filmulețe cu manifestări diverse, cum ar fi, de pildă, sindromul convulsiv la copii. Se angaja să trateze și patologii grave, convins că medicul trebuie să fie cel mai apropiat și de mare ajutor semenului său, după Dumnezeu.

În perioada de rezidențiat se străduia să abordeze și cazuri dificile; drept urmare, nu-l trezea pe specialist decât în situații disperate. În felul acesta, înveți cel mai bine. A terminat rezidențiatul cu specializarea medicină de familie. Îndată după aceea, și-a deschis cabinet, a lucrat la o firmă ce trata pacienți la domiciliu și colabora cu Penitenciarul din Timișoara. Dormea câteva ore pe noapte, însă compensa prin satisfacțiile privind munca la patul bolnavului.

care le comercializa „la negru”, cum ar veni, și le-a împărțit copiilor ce se aflau la joacă, după cum îi era norocul fiecăruia de a se „căpătui”.

În îmbulzeala aceea, m-am rătăcit de ai mei și m-am trezit, deodată, singur, alergând cu disperare în căutarea lor. Am plâns, m-am tot învățit prin parcul acela ce mi se părea imens, fără să îi văd și, dintr-o dată, m-am gândit că cel mai bine ar fi să merg direct acasă. Am intrat în bloc, dar ușa era încuiată. Stăteam pe trotuar și plângeam. După vreo două ore au sosit și ei, la fel de sperați, pentru că nu reușiseră să dea de mine.

Așadar, primii pași în educație – grădinița – i-a făcut la Timișoara. Școala gimnazială a făcut-o la Baia de Aramă, iar liceul la Târgu-Jiu. A făcut pasiune pentru fizică, obiect la care a fost olimpic. Din clasa a opta, însă, a știut că va deveni medic. Și nu oricare, ci... pediatru.

La Facultatea de Medicină a fost coleg de grupă cu fratele său. A simțit că asta i se potrivește, așa că studenția i-a fost un bun prilej de a acumula cunoștințe, deprinderi, tehnici operatorii, manageriat medical, psihologia dialogului cu bolnavul, diagnosticarea suferinței și prescrierea tratamentului adecvat.

A fost managar la două spitale din Timișoara: C.F.R. și Județean. Îl întreb dacă s-au remediat neajunsurile din spitalele noastre în anii din urmă și ce ar mai fi de îndreptat în perioada imediat următoare.

- Este o perioadă tulbură, sistemul de sănătate fiind el însuși într-o continuă băjbăială, în căutarea normalității. Este încă mult amatorism în privința managementului, datorat în principal faptului că factorul politic intervine în a-și susține proprii candidați la funcțiile de conducere. Meritocrația nu se impune ca factor de natură a impulsiona redresarea sistemului de sănătate. Facem concesii unor oameni cu mentalități învechite, sub semnul de a ne asigura o liniște aparentă, precum o apă adâncă, liniștită doar la suprafață.

De aici pornind, există multă dezorganizare, lipsesc dotările necesare, lipsește mult personal auxiliar, oameni ale căror salarii au rămas ținute la nivelul de jos, protocoalele de sănătate au lacune mari, presiunile care se pun pe sistemul de sănătate ne fac să ne învățăm în jurul cozii, mințind la raportările infecțiilor intraspitalicești și la alți parametri care indică starea de sănătate precară a sistemului menit să aline suferința pacienților. Subfi-

nanțarea spitalelor este una din cauzele pentru care mergem împiedicat spre un mai bine iluzoriu. Cel puțin, deocamdată.

Eu consider că, în decursul celor nouă luni de manageriat la Spitalul Județean din Timișoara, am avut o izbândă importantă. Am eliminat minciuna din raportări. Îndată, s-au sesizat forurile care ne controlează, întrebându-ne ce s-a întâmplat că rapoartele indică parametri mult înrăutățiți. Le-am răspuns franc: „Nu mai mințim!”.

Gândiți-vă că gradul de infectare nozocomială în U.E. este de 6, 5%, iar noi raportam 2, 5%. Ascundeam murdăria sub preș și ne păcăleam că stăm mai bine decât cei din Europa occidentală. Până când să mergem înainte... mințind?

Ar mai furturile de materiale sanitare și chiar medicamente, de unde lipsa acestora în sălile de operație și de tratament. Mai sunt și improvizatiile. Dacă nu avem ață de cusut la sala de operații, folosim alta mult mai scumpă. Nu-i firesc să ne străduim să aprovizionăm ritmic spitalul cu tot ceea ce are nevoie? Fără improvizatii, sub semnul lui „merge și așa”?

Iulius Jugănarul este un om plin de elan, dornic să urnească munții din loc spre a face lumină în curtea sistemului de sănătate, să aducă în prim plan competența și corectitudinea. Să încetăm, odată pentru totdeauna, să ne văicărăm: „Asta e, n-ai ce face, se poate și așa, o viață am lucrat așa și n-am murit etc. etc.” Cum ar veni, noi tot înainte... ca racul.

De curând, a ocupat, prin concurs, postul de medic-șef la Școala de Reeducare de la Buziaș, ce funcționează în regim de penitenciar. În ultimii trei ani a predat fiziologie la Facultatea de Medicină din Timișoara, iar acum predă pediatrie, în calitate de asistent universitar. Spre sfârșitul acestui an va finaliza și doctoratul.

Este căsătorit, are o fetiță de un an și ceva, fiind pe drum cea de-a doua. Are o viață de familie împlinită și una profesională așijderea.

- Care este codul deontologic, conduita medicului în ceea ce face spre a veni în ajutorul bolnavului?

- Să faci cu plăcere, să fii pasionat de munca ta, să îți porționezi timpul cu chibzuință, să fii onest, să devii mai bun azi decât ai fost ieri. Să îți respecti pacienții, să te comporți așa cum îți-ai dori să fii tratat tu însuși.

Să ai răbdare cu ei, să nu fii irascibil și să nu găsești justificări pentru situațiile în care te comporți altfel. Adică, necuviincios. Omul vine la tine încrezător că-l ajuti să se facă bine. Nu de fiecare dată o poți face precum îți-ai dori. Dar mite dacă îl mai și repezi, din varii pricini? Înseamnă că îi faci mai mult rău decât bine. Mângâie-l cu vorba domoală și dulce, nu-l biciui șfichiindu-l cu vorbe de ocară!

Eu sunt de părere că semenul nostru, pacientul, merită cel mai profund respect.

Sub semnul respectului de sine, descoperind cine ești, cine suntem

Împreună, înmulțim bucuria

Moto: *Există momente în care Dumnezeu îți bate la ușă. Acest lucru se poate întâmpla printr-un milion de feluri – printr-o femeie, bărbat, copil, iubire, flori, apus sau răsarit de soare. Fii deschis pentru a-l auzi. (Osho)*

Cel mai greu lucru este să începi. Să te pui în stare să faci lucruri folositoare; ție și celorlalți. Să strângi în jurul tău o armată de oameni care să creadă, împreună cu tine, că și ei merită o șansă.

Să accepte să le fie ajutorul de care au nevoie să se ridice. Să fie vocea pe care și-o doresc să o audă atunci când nu mai pot să se ridice, o vreme. Când lucrurile le scapă de sub control. Când viața îi ia pe nepregătite. Sau când îi pregătește pentru mai rău.

Însă, la fel de greu este să îți dai seama când ajungi să te risipești. Că, în avântul de a căuta soluții să le ostoiesti foamea, ajungi să nu le mai auzi de fapt glasul nevoilor reale.

Pentru că dincolo de mâncare, ei au nevoie să fie ascultați, vizitați, ca să li se vindece, pe cât se poate, rănilile. Să fie îndrumați către un medic bun. Ajutați să își înscrie copilul ori nepotul la grădiniță. Să aibă lumină în casă. Căldură. Să audă în fiecare zi o vorbă bună care să le amintească de faptul că merită să trăiască.

Doar că toate au nevoie de așezare, timp și răbdare. Iar în tăvălugul care ne acaparează, cu încercarea de a le da bani, ne scăpă printre degete esența poveștilor lor de viață. Și nu numai atât. Pentru că ni se pare că le știm deja, că sunt asemănătoare cu ale multor altora, doar numele de familie și localitatea diferă. Ei, nu-i deloc așa.

În povestea fiecăruia de viață iese la suprafață sensibilitatea, gingășia, tristețea și nostalgia despre care nu știm prea în amănunt. Așa că nu-i lăsați mult timp să vă aștepte. Poate că ei nu vă cer asta. Vă înțeleg că sunteți ocupați, că aveți multă treabă, că viața a devenit mai agitată decât aceea pe care au trăit-o ei...

De unde știți asta? Doar vi se pare. Sensibilitățile nu ies la suprafață decât arareori. Iar atunci trebuie să fii pe fază și să ai răbdare să-i ascuți. Nici cu o oră în plus nu faci mare treabă. Doar că sapi în inima lor un tranșeu al nepăsării. E ca și cum te rupi de ei de pe acum. Nu mai aștepti clipa despărțirii definitive. Sunt părinții noștri, bunicii ori străbunicii fiecăruia în parte.

Ascultați-le poveștile din era trecută, că e bine să știți cum a fost când a fost socialism biruitor la noi. Poveștile spuse sunt, întotdeauna, mai captivante decât cele din lecturi. Poți pune întrebări, poți afla cum a fost de la cel care a trăit ce-a fost. Dacă nu ne știm rădăcinile suntem în voia vânturilor, a valurilor...

De asta, ei au nevoie de noi - fizic și sufletește - mai mult decât de bani. Să le putem oferi mai mult decât un ban în plus. Mă refer aici la timpul și puterea de a face o schimbare reală în viețile lor. O să citiți în ochii lor înălăcmați bucuria. Oare ați observat ce luminoasă le e fața când vă faceți timp pentru ei? Și cât de simplu este! Aveți atâtea de învățat, încă, de la ei.

Cine are părinți, pe pământ, nu în gând,
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând;
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminti,
Astăzi, îmbătrânind, ne e dor de părinți.

Adrian Păunescu

Împreună, înmulțim bucuria!

Corin JIANU

P.S. După ce am vizitat "Casa Noastră", am învățat, oh, mai mult decât credeam că știu, ce este omenia. Drept urmare, zic și scriu așa: Ca o pasăre Phoenix, ridică-te din propria cenușă și oferă o șansă lucrurilor minunate care se întâmplă în preajma ta, Aici. Acum. Îți spuneam că trebuie să trăiești total. Acum îți zic că poți face asta de mai multe ori, uneori agățându-te de un fir de ață.

E țara mea și neamul meu cel românesc

Tu, române! nu-ți mai blama țara, apără-i numele și spune-le străinilor „că român nu înseamnă hoț de buzunare, nici manelist, nici cel ce sparge semințe în colțul blocului fără să aibă vreun căpătâi pe lumea asta, nici cei cu ceafa în patru straturi care își atarnă la gât lanțuri groase din aur și nici femeia cu fuste înflorate care stă cu mâna întinsă pe bulevardele capitalelor europene.

Român este bunicul tău care a luptat la Cotul Donului și până în munții Tatra. Româncă este bunica ta, ce a rămas să-l aștepte, crescându-și copiii să fie oameni, nu cerșetori.

Spune-le străinilor că suntem neam vechi, că Europa a învățat să cultive pământul de la cei ce-și odihnesc, de mii de ani, oasele în țărâna asta. Și mai spune-le că am înroșit Dunarea de sânge apărându-le și lor liniștea.

Neamul tău n-a avut liniște să construiască catedrale mărețe, pentru că a stat mereu cu o mână pe plug și cu una pe sabie.

Neamul tău nu a subjugat și nu a exploatat niciodată pe alții, și de-asta orașele lui nu sunt la fel de bogate pentru a fi admirate de turiști, precum Londra, Paris, Roma, Viena sau Madrid... Cel mai bogat tezaur românesc, de 35 kg de aur, strălucște în Muzeul Național de Istorie de la Viena.

Eram sub habsburgi și l-au luat ca fiind al lor. Nu avem Notre Dame, dar avem Voroneț, nu avem Waterloo, dar avem Posada, Podul Înalt, Mă-rășești; nu avem Turnul Eiffel, dar avem Babele

și Sfinxul; nu avem Riviera Franceză, dar avem Delta Dunării; nu avem o Statuie a Libertății, dar avem un Gânditor de la Hamangia.

Să nu-ți fie rușine, de nimic, în fața nimănui, pentru că tu nu ești dator, cu nimic, nimănui!

C. TOPOLEANU

Pentru informarea dvs.

O casă pentru fiecare, dar actele „ne omoară”

România este țara în care cea mai mare parte a populației, 96%, mai exact, conform Oficiului European de Statistică, trăiește în locuințe proprietate personală. Până aici, toate bune și frumoase, doar că românul, având un simț al proprietății dezvoltat și fiind „expert” în câteva domenii, printre care și construcțiile, știe exact ce vrea și cum „se face”. Nu are nevoie de specialiști și, în plus, în casa lui face ce vrea, nu dă socoteală nimănui.

Pe de altă parte, dacă privești realist, birocrăția de la noi este sfidătoare. Legile nu sunt corelate, specialiștii care lucrează în domenii conexe nu țin seama de legislația care nu li se adresează, chiar dacă omul va avea de suferit, tocmai din această cauză, că nu s-a ținut cont de legislația care se referă la cazul lui. Această combinație „magnifică” naște tot felul de probleme, pe care, dacă am urma câțiva pași simpli, am putea să le evităm și să scutim cheltuieli inutile, bașca durerile de cap.

Haideți să aprofundăm și să dezbatem, în câteva articole, situațiile cu care ne întâlnim și să vă oferim soluții pentru rezolvarea sau, și mai bine, pentru preîntâmpinarea lor. Vom dezbate, pentru început, problema achiziției terenului. Acesta, ca să fie construibil, e nevoie să respecte câteva reguli clare și simple:

◆ Să fie cu acces direct dintr-un drum public.

◆ Să nu existe interdicție de construire impusă printr-un regulament urbanistic

◆ Frontul stradal să fie mai mare sau egal cu adâncimea parcelei.

◆ Frontul stradal și suprafața să nu fie mai mici decât minimumul impus prin regulamentul de urbanism, la noi acesta fiind de 12 m, respectiv 500 m.p.

Chiar dacă presupune o cheltuială în plus, recomandarea mea este, mai ales dacă terenurile sunt în vatra satului, să soliciteți un plan topografic al parcelei, în cazul în care nu îl aveți ori este mai vechi de 10 ani. Apelați

la un inginer topometrist, care vă face măsurătorile și vă întocmește planul cu situația actuală.

Nu ezitați să treceți pe la biroul de urbanism pentru a obține informații legislative de ultimă oră. În felul acesta, puteți evita achiziționarea unui teren cu probleme și, totodată, puteți afla informații corecte cu privire la poziționarea și dimensionarea clădirii pe care doriți să o construiți.

Vă dau un exemplu. Dl. B. a cumpărat teren în Bucovăț și, în momentul în care a solicitat și a primit certificat de urbanism, a fost foarte supărat pentru că dorea să își amplaseze locuința la patru metri, însă regulamentul spune să respecte frontul stradal din zona respectivă (majoritatea clădirilor sunt aliniate la frontul stradal) sau să se retragă la șase metri față de acesta.

(Continuare în numărul următor.)

Arhitect Cerasela CIONCHIN

Șef birou Urbanism, Primăria Bucovăț

România văzută prin vot

Urmare din pag. 1

Mie, personal, acest om mi-a apărut ca un vis urât. Am spus lucrul acesta mai demult, având în conștiința mea răni grave pricinuite de un imbecil precum Ceaușescu. Chiar mă gândeam, e nația asta atât de blestemată, decăzută, fără putere de reacție, încât să accepte, să susțină în fruntea țării specimene care nu depășesc cu mult condiția de șofer? Să poți să defilezi în fața unei lumi întregi cu un prim ministru rizibil, întruchipat de o femeie-marionetă, ignorantă până dincolo, depășită total de cerințele funcției, nevorbitoare în regim corect, nici măcar a limbii române, cu grave confuzii geografice, istorice la activ?

Să mai apari „în larg” cu un ministru de externe greoi, revoltat, imbibat de rusism, anti-european din cap până-n picioare? O piesă demnă de muzeul Antipa! Să continuăm cu veșnica euro-

parlamentară Renate Weber, cu „procurorul Norica Nicolai, cu Voștinaru?... Ce ne-ar fi așteptat pe mai departe cu aceste creații ce trăgeau după ele fâșii din negurile regimurilor de altă dată? Și nu pot aici să nu scot în evidență meritele președintelui Iohannis care, constant, a vituperat contra, sper, a ultimului eșalon politic legat de lumea urâtă a „luptei de clasă”, a tuturor interdicțiilor posibile.

Prin faptul că referendumul pentru justiție a fost validat cu un „DA” de 80 la sută, prin procentajele obținute la alegerile parlamentare, s-a dovedit că poporul român nu este mort, că e capabil de reacție atunci când se simte amenințat în însăși ființa sa. Și PSD-ul, exact acolo îl amenința. Au ieșit în frunte la aceste alegeri care spun tot despre „starea nației” PNL și USR-PLUS. Prin ei se străvede, sperăm asta, drumul spre Europa, unde, cu

eforturi de corectare, mai ales morale, vom putea juca un rol, vom avea un cuvânt.

A căzut sub pragul electoral partidul ALDE, condus de C. P. Tăriceanu. Mie îmi pare rău de acest om de bună formație intelectuală, însă suferind de maldădia de a face neapărat politică. Drept care, ca un cântăreț cu vocea pierdută, a ajuns să cânte într-o berărie alături de te miri cine. Mă gândesc că va scădea și rolul UDMR-ului, partid stil „petec”, care după interese și doar după ele, se lăsa cusut pe orice parte a pantalonului.

Calea de urmat mai departe e grea și delicată. Corecturi peste corecturi. Justiție liberă și dreaptă, politicieni competenți, necorupți, re poziționarea scării de valori, refacerea sistemului de sănătate, educație, autostrăzi, căi ferate, siguranța cetățeanului oriunde s-ar afla. Construcție și nu răz bunare, fapte și nu palavre. Dacă nu, vorba lui Nea Ilie, omul de serviciu de la îndepărtatul meu liceu...”Marș d-acilea”...

Glorie eternă eroilor și martirilor noștri!

Drumul celor puțini. Amintirile unui comandant de tun de vânătoare ieșit din încercuirea de la Stalingrad

Eroii nu se închină, nu fac pact cu diavolul. De va fi să fie, mor în picioare.

Să le păstrăm vie și nepieritoare amintirea. Să rostim ca pe un legământ și să trăim cuvintele lui Barbu Ștefănescu Delavrancea: „În noi trăiesc morții noștri, în voi vom trăi noi, voi veți trăi în urmașii voștri!”. Slavă eroilor!

Să ne plecăm cu pioșenie și să aducem închinăciune jertfei celor căzuți la datorie pe altarul întregirii și făuririi României Mari!

Ioan Pascotă-tatăl, din Bucovăț, a fost trimis pe frontul din Italia, în primele rânduri, carne de tun pentru o cauză străină nouă. La o vreme, împreună cu alți câțiva bucovineni, au dezerat pe teritoriul Serbiei și au sosit acasă, ascunzându-se de jandarmii unguri cu pană de cocoș la pălărie.

Ioan Pascotă-fiul, din Bucovăț, a făcut armata la Divizia 32 Artilerie Timișoara, în Cazarma Transilvaniei. Era pe la sfârșitul deceniului al patrulea, al secolului trecut, când Germania lui Hitler a decis să se înarmeze, încălcând, astfel, tratatul de la Versailles, care prevedea limite strânse privitor la înarmare. Cănelarul german era pe valul unei popularități vecine cu delirul. De la copilul de câțiva anișori până la bătrânul, veteran al primului război mondial, ieșeau la manifestările anunțate, avându-l ca oaspete de onoare pe Hitler.

Aclamațiile nu mai conțineau. Neavând urmări în plan internațional, Hitler s-a considerat îndreptățit să continue a face tot ceea ce credea potrivit pentru ridicarea Germaniei la statutul meritat, spre a șterge umiliția la care fusese supusă, semnând capitularea și tratatul de pace fără crâcnire. În sinea sa, apoi tot mai vizibil, a jurat război. Ceea ce s-a și întâmplat, începând cu anul 1937, prin așa-zisa unificare a Austriei natale cu Germania, 1938 – anexarea regiunii sudete și, în fine, 1939 – atacarea Poloniei și declanșarea celui de-al doilea război mondial.

La noi în țară, pe fondul unei instabilități politice, în 1930 Carol al II-lea revine în țară și e proclamat rege. Opt ani mai târziu, desființează partidele politice, anulează libertatea presei, introduce un regim dictatorial, motivând că se impun măsuri excepționale la vremuri tulburi, doar așa putând să țină lucrurile sub control. Expansivismul Germaniei pune pe gânduri clasa politică de la noi, iar pe plan militar au loc concentrări, pentru ca situația să nu ne prindă nepregătiți. Ceea ce era cât se poate de adevărat. În 1940, după ce am pierdut, rând pe rând, Basarabia, sudul Dobrogei și nord-vestul Ardealului, Carol al II-lea demisionează și e instalat la cârma statului generalul Ion Antonescu.

Ioan Pascotă-fiul este chemat la concentrare, începând cu anul 1938, câteva luni pe an, la

Sebeș-Alba, ca în 1941, la 22 iunie, să treacă Prutul cu primele contingente ale armatei române, pornite să elibereze teritoriile hăcuite de sovietici cu un an în urmă. A îndurat ororile unui război atât de nimicitor cum nu mai cunoscuse omenirea până la vremea aceea. Desigur, sovieticii au fost luați prin surprindere, așa că au traversat Basarabia în pas alert, dar s-au poticnit la Odessa, unde au căzut aproape 70.000 dintre ai noștri, la Sevastopol, unde au dat bătălii crâncene, până la baionetă, laolaltă cu aliații germani, italieni, unguri și slovaci.

Erau la nici 50 km de Moscova, unele unități germane intrând deja la periferia capitalei sovietice, când a venit ordinul lui Hitler să abandoneze asaltul asupra Moscovei și să ia drumul Stalingradului. Eroul nostru își amintește cu minuție faze ale înclăștărilor armate, diverse strategii aplicate și de unii, și de ceilalți combatanți. Nemții manifestau o încredere oarbă în victoria lor, ca o confirmare a genialității furerului și a generalilor din jurul lui, în a răpune hidra comunistă.

Ajunseseră departe cu frontul, iar la traversarea Donului, un râu destul de îngust, dar repede, caii s-au speriat și au căzut în apă, trăgând după ei bucătăriile mobile. De îndată ce au ajuns pe malul celălalt, de pe versantul muntos, din față, artileria sovietică făcea ravagii în rândul trupelor aliate. Și era cu neputință să-i fi anihilat ori să-i

fi scos de acolo. Soluția tunurilor cu gaze a venit din partea nemților, reușind, doar în felul acesta, să-i reducă la tăcere.

Își amintește cum, într-o seară, militarii germani le povesteau militarilor noștri că a doua zi vor vedea ceea ce nu-și închipuiau că poate exista pe pământ. Va fi un prăpăd. Așa a și fost. Dimineața a fost ceață deasă, care, pe la orele 9-10, s-a ridicat și atunci a vuit valea de zgomotul asurzitor al armelor pornite într-un atac furibund asupra liniilor inamice. Mii de tone de explozi-

bil au răscolit pământul o zi întreagă. Țipetele de durere s-au ridicat la cer, cerând îndurare.

După ce au avansat mai bine de 100 km, au traversat Donul și au întâlnit un adversar călăt în lupte de tancuri; tocmai ce ieșiseră cu noul T34, superior panzerelor germane. La Cotul Donului, în partea de nord a Stalingradului, în porțiunea apărată de armatele a 3-a și a 4-a române, sovieticii au declanșat un atac devastator, ceea ce a avut drept consecință spargerea frontului și prinderea forțelor aliate ca într-o pungă.

Ioan Pascotă povestește cât se poate de îngrozit, chiar și după atâtea vreme de la eveniment, despre absența unui armament eficace, neavând tancuri, puține avioane, armamentul de infanterie era învechit, unele carabine fiind fabricate chiar și înainte de anul 1900. La un moment dat, rămăseseră fără muniție, fără mâncare, în condițiile în care iarna rusească își intrase în drepturi încă de la mijlocul lui noiembrie 1942. Zilele de 19 și 20 noiembrie

1942 au însemnat marea catastrofă românească, din care armata română nu și-a mai revenit niciodată. Fuseseră învâluți de trupe sovietice capabile să poarte războiul chiar și la – 40 de grade, cu armament adecvat, bazându-se și pe ajutoarele masive primite de la englezi și mai ales de la americani.

Lată o secvență de felul în care s-au comportat militarii noștri în condițiile acelea de mare încordare psihică și fizică, la un pas de extincție.

Tiberiu Vinca era adjutant, unul dintre cei mai buni piloți de vânătoare de pe frontul de Est. Un as. Ardeleanul acesta mărunt din Bințiș (satul lui Aurel Vlaicu) avea deja 15 victorii aeriene și un curaj vecin cu nebunia. În iadul de la Karpovka a ieșit la raport și i-a spus lui Șerbănescu: „Domnule căpitan, păi dacă tot trebuie să ne tragem un glonț în cap, de ce nu încercăm să decolăm? Măcar murim ca aviatorii, cu motorul în plin!”.

A fost ca un duș rece sau ca un șoc electric. S-a aprobat sfidarea imposibilității: decolarea unui Messerschmitt 109, noaptea, de pe un aerodrom bortalit de proiectile și cu vizibilitate zero. S-a pus problema tereștrilor. Decolarea piloților semăna cu fuga căpitanului de pe vasul care se scufundă. I s-a explicat trupei că este singura posibilitate de a chema ajutoare. Ofițerii erau cu pistoalele scoase, având ordin să tragă la cel mai mic semn de răzmeriță. Nu a protestat nimeni. Atunci, a vorbit din nou Vinca, spunând că el mai ia pe cineva în avion.

Așa ceva era, teoretic, imposibil. Se muta centrul de greutate, dezechilibrarea avionului fiind iminentă. Vinca a dat jos parașuta, a pus pasagerul pe scaunul pilotului și el s-a cocoțat în brațele lui, și așa a decolat. Ba a mai făcut o trăznaie. A spart cu dalta fuselajul, a scos aparatul radio și busola și a vârat încă un om și în coada avionului, ca dopul pe gâtul unei sticle. A salvat, în felul acesta, două vieți.

Decolarea a fost dramatică. Numai Dumnezeu a făcut posibil ca avioanele să treacă, decolat, unul pe lângă altul, cu motoarele în plin, fără să se ciocnească. Ultima imagine de pe aerodrom care s-a lipit de retina eroului nostru, Ioan Pascotă, au fost tancurile care striveau

sub șenile bateriile lui Șerbu și Apostolescu. Apostolescu era în cămașă, la – 40 de grade, îi fugiseră oamenii de la baterie și el încărca și trăgea singur la cele patru tunuri...

După un zbor orb de peste 300 de kilometric, cele 13 avioane care au mai rămas din Grupul 7 Vânătoare aterizează la Morozovskaia, dincolo de încercuirea rusească. Comandantul german al aerodromului se uita ca iepurele la șarpele boa cum aterizau avioanele și repeta, ca un robot: „Meine Gott! Așa ceva nu se poate, Messerschmitt-ul nu zboară noaptea!”. Trei ofițeri au pornit glonț spre reședința comandantului Corpului Aerian, generalul Gheorghiu. Era mult peste miezul nopții și l-au trezit din somn, fără niciun menajament.

Piloții erau desfigurați și au raportat cu mâna la chipul năclăit de sânge ce s-a întâmplat la Karpovka și au solicitat ajutor pentru recuperarea trupei. Generalul, în izmene, s-a bălbăit, ce poate să facă el noaptea... Udriști a decretat: „Dați-l, bă, în aia mă-sii, mergem noi!”. Zis și făcut. Toate aparatele care erau apte de zbor pe Morozovskaia, inclusiv un Junker 52 de transport, au decolat spre Karpovka.

În Junker au fost salvați 50 de oameni. În spaima morții, supraviețuitorii s-au agățat, efectiv, de avion, i-au rupt ușa și au năvălit înăuntru. Trei soldați s-au agățat de coada avionului, de montanți. Doi au căzut pe drum. Al treilea a ajuns pe Morozovskaia sub formă de bloc de gheață. A fost desprins în bucăți, cu ranga. Din păcate, la Karpovka au mai rămas 200 de oameni

pe care toți i-au crezut morți sau prizonieri. S-au organizat sub comanda sublocotenentului de administrație Drăgan și au pornit pe jos, în marș forțat, pentru a ieși dintr-o încercuire de 30 de kilometri lățime. Au mers numai noaptea și au reușit după trei luni, rămânând mai puțin de o sută...

Grupului 7 Vânătoare i s-a dus buhul până la Reichsmareșalul Goering, comandantul aviației germane, care i-a citat pe ordin de zi pe front de armată și a decorat piloții români cu Crucea de Fier, clasa întâi. Pentru generalul Gheorghiu însă, au devenit elemente destabilizatoare și au fost trimiși la Novocerkast, fosta capitală a cazacilor de pe Don, la marginea superioară a stepei nogaie.

Viteza vântului fiind în limite normale, au zburat la înălțime medie, piloții noștri putând vedea o altă față a stepei, cu haite de lupi de câte trei sute de exemplare. Moacă Buri-leanu se distra fugărindu-i cu avionul, spre disperarea lui Șerbănescu și Greceanu, care îl apostrofa prin radio, conștienți fiind de gradul de avariere al mult încercatelor avioane. S-a primit ordin de deplasare la Stalino, pentru a preda avioanele unui atelier german de reparații. Comandantul atelierului de front i-a pus să îi arate fuselajele găurite cu dalta în care transportaseră oameni și i-a rugat să decoleze noaptea, pentru că lui tot nu îi venea să creadă ce auzise.

Ioan Pascotă a mers pe jos, noaptea, prin păduri și locuri mai puțin umblate, s-a adăpostit pe la oameni, care i-au dat de mâncare și găzduire. Au ajuns în Crimeea, unde au rămas încercuiți, și de data asta, timp de trei luni. După care a sosit, pe calea aerului, la București. Epopeea participării sale la cea mai îngrozitoare confruntare armată din istorie s-a încheiat atunci, în vara lui 1943.

Bătălia de la Stalingrad a fost cea mai sângeroasă, cu cele mai multe pierderi într-o singură bătălie. A durat 199 de zile. Pierderile în rândurile militarilor Axei au fost de circa 850.000 de oameni: 400.000 de germani, 200.000 de români, 130.000 de italieni, 120.000 de unguri. Mai mult de 40.000 de civili sovietici au murit în oraș și în suburbii. Numărul morților din rândul militarilor sovietici se ridică la 600.000.

Un ultim gând se îndreaptă spre cei care merită necondiționat respectul și mereu-aducerea aminte: eroii schilodiți de foc de armă și de neînchipuite suferințe pe câmpurile de luptă, a căror jertfă e dincolo de analiza lucidă și seacă. O jertfă cu atât mai înălțătoare pentru cei trăitori în România zilelor noastre.

Pagină realizată de Corin JIANU